

Ihmeipäivät

Temppurata

Leeviä ja Jonnea ärsytti. He olivat menneet aamulla potkulaudoillaan kouluun vartavasten, jotta pääsisivät nopeasti koulun jälkeen harjoittelemaan temppujaan läheiseen skeittipuistoon.

Yksi puhelu äideille romutti kuitenkin kaikki suunnitelmat. Pojat komennettiin tavalliseen tapaan suoraan leikkipuistolle iltapäiväkerhoon, eikä mitään poikkeuksia sallittu. Harjoittelemaan pääsisi vasta joku toinen päivä, aikuisten mukana.

Nyt Leevi ja Jonne istuivat kerhotalon rappusilla ja murjottivat elämän epäreiluudelle. Mitään kivaa ei saanut ikinä tehdä.

”Älkääs nyt pojat”, leikkipuiston ohjaaja lohdutti, kun kuuli, mistä oli kysymys. ”Tehän voitte tehdä oman

temppuratanne tänne leikkipuiston pihalle!”, hän ehdotti.

”Tässä on teille katuliidut. Piirtäkää niillä rata tuonne asfalttiin”, ohjaaja kehotti.

Poikien silmiin syttyi valo.

”Niin voitaiskin!”, Jonne huudahti.

”Kireetä!”, Leevikin innostui.

Pojat nappasivat liidut ja juoksivat etsimään sopivaa paikkaa radalle. Pihalle johtava, loiva mäenpätkä oli täydellinen. Siitä saisi hyvän vauhdinkin.

”Mä piirrän siihen reitin varrelle lohikäärmeitä!”, Leevi keksi.

”Ja mä piraijoita! Ja krokotiileja!”, Jonne säesti.

”Joo! Tehdään kans kivikoita ja vesiesteitä, joiden yli pitää hypätä!”, Leevi jatkoi.

Tohkeissaan he yrittivät etsiä paikkaa, minne piirtää ratansa, mutta se oli mahdotonta. Koko katu oli jo ihan täyteen piirretty. Päällekkään piirtäminen ei onnistunut, rataa ei olisi erottanut tien muusta kuvituksesta.

”Tää pitäis saada puhdistettua ensin”, Leevi voihkaisi.
”Mitä me nyt tehdään?”, Jonne mietti masentuneena.
”Mä keksin! Oota siinä, mä haen Viivin!”, Leevi hihkaisi.

Pian Leevi jo palasikin takaisin - Viivi ja luuta mukanaan.

Viivi auttoi kavereita aina mielellään. Hän hymyili, sulki silmänsä ja alkoi mielikuvitella. Röyhtäys lähti liikkeelle murinana mahanpohjasta, temmelsi jyristen ylös ruokatorvea ja purkautui Viivin avonaisesta suusta valtavana, pitkänä törinänä.

Röyhtäys tärisytti asfalttia lasten jalkojen alla. Aluksi vain pienet kivet pomppivat tiellä ja päiväkävelyllä ollut leppäkerttu kellahti selälleen. Mutta vähitellen asfalttiin piirretyt taideteokset alkoivat murentua. Piirrosten liitu alkoi irrota tärinän voimasta puuteriksi tien pintaan. kun röyhtäys oli ohi, mäenpätkällä ei ollut enää muuta kuin kasoittain värikästä liitupölyä, jonka Leevi sipaisi sivuun muutamalla pihaharjan huiskaisulla.

Ja niin koko kadunpätkä oli kohta täysin puhdas alusta, vain odottaen uutta taideteosta.

”Kiitos!”, Jonne kiitti Viiviä.
”Eipä kestä”, Viivi hymyili, katsellen tyytyväisenä puhdasta asfalttia. ”Tehkää siisti rata, mäkin otan huomenna potkulaudan mukaan!”, hän huikkasi ja juoksi takaisin omiin leikkeihinsä.

Vihdoin pojat pääsivät työn touhuun. He ottivat liidut ja piirsivät ja värittivät itselleen hienon, mutkittävän tempuradan, täynnä toinen toistaan jännittävämpiä seikkailuja ja vaaranpaikkoja. He rakensivat esteitä, hyppyreitä ja siltoja löytämistään tarvikkeista. He uppoutuivat rakennustyöhön niin täysin, etteivät edes huomanneet ajan kuluu.

”Kello on neljä!”, ohjaaja huusi pihan lapsille kerhohuoneen portailta.

”Voi ei, meidän pitää mennä kotiin!”, Leevi voihkaisi.
”Just, kun tää olis valmis...”, Jonne valitti.
”Se rata on täällä huomennakin teitä odottamassa”, ohjaaja vakuutti, tullessaan hakemaan liituja pojilta.
”Huomenna teillä on koko iltapäivä aikaa testata sitä.”